KLAUDIJA

Laimė tai - mokėti džiaugtis paprastais dalykais. (Klaudija, 21 m.)

Sutikimas iš tėvų dėl nuotraukoje esančio nepilnamečio ir nuotraukos viešinimo yra.

AMELIJOS (6 kl.) triptika.

Jai **laimė - mylėti ir būti mylimai.**

Meilė tokia

Neieškok meilėje aiškumo ir tiesos...

Meilė kiekvieno ir kiekvienam vis kitokia...

Besąlygiška meilė tėvams... Jie vieninteliai, jų nepasirinksi.

Jie myli tave ir tu atsakai į jų jausmus, dėkodama už rūpestį ir globą.

Nepastovi meilė... Ją išaugame kaip drabužį.

Būdami vaikai tikime, kad kiekvieną žaislą mylėsime ilgai ilgai,

Bet kodėl tie žaislai taip greitai atsiduria nebereikalingų daiktų dėžėje arba kažkam padovanojami.

Sakome, kad su klasės draugais nesiskirsime, su suolo drauge tai tikrai - niekada niekada.

Tai kodėl tų draugų lieka tik keletas , o gal ir nė vieno?

Įkvepianti meilė... Jos dėka pasaulis tampa tobulas, nušvinta ryškiomis spalvomis,

Nes alkome mylimojo dėmesio ir mylimas žmogus atsakė į jausmus.

Gyvenimas nusišypsojo ir gimė pirmosios eilės.

Tai kodėl sužaloti gyvenimo vėl teigiame, kad gyvenime nieko tikro nėra...

Ir meilės nėra...

Gal neišmokome gyvenimo pamokų – mylėti ir be atsako.

Tikiu, daug kas keisis, tik ne noras svajoti ir tikėti meile be galo be krašto.

Šokis lietuje

Kaip gera pabėgti nuo pilkos kasdienybės...

Ir nesvarbu, kad plaukai šlapi, o rūbai kiaurai permirkę.

Nebesvarbu, kad tėvai bars.

Tiesiog mėgaujiesi ta akimirka būti tik su juo, maudytis lietuje.

Vakarėjančiam miestui prausiantis pažiūri į abiejų permirkusius drabužius ir mintyse paklausi: ,,Gal laikas grįžti namo...“

Bet matai jo laimingas akis , šypseną veide ir apsidžiaugi, kad šių žodžių neištarei.

Šokis lietuje nepakartojamas.

Grįžusi namo bėgi į kambarį ir jautiesi lyg paukščio plunksna – lengva lengva...

Paukščio svajonė

Klajojantis paukšti po miestą didžiulį,

Turi svajonę neišgirstą ...

O gal ne vieną, gal dvi, o gal net septynias...

Didžiausią – Paryžiaus Eifelio bokštą išvysti.

Nuo ten, nuo aukštybių , nuo bokšto viršūnės, žvilgtelt žemyn...

Ir lyg trupinius judrias gatveles , lyg aguonos grūdelius skubančius žmones stebėti,

O Senos pakrantėse , meilės mieste, grožėtis svajoklių įsimylėjėlių porelėmis.

Vakare, klajojantis paukšti, stebėsi saulėlydį, įsipainiojusį į metalinio bokšto konstrukcijas,

Ir jusi romantiško miesto romantišką nuotaiką.

Kažko ilgėsiesi, gal kitos kelionės į beribį pasaulį?

ADELĖ

Laimingas žmogus

Vieniems laimė - pinigai,
Kitiems - gražūs apdarai.
Tretiems laimė būt vieniems,
Kai kam būti draugų apsuptiems.

O kas iš tikrųjų yra laimė?
Kai apninka šiltos, šviesios dienos palaima?
O gal kai šypseną padovanoja
Žmogus, kurį tik širdyje nešiojai?

Ar laimė būna amžina?
Gal po truputį jos daugėja su kiekviena diena?
Kiek klausimų ji sukelia viena,
Tokia lengva, šilta ir paprasta.

Laimė aplanko mus visus.
Tai pajaučia kiekvienas žmogus.
Vieni trumpiau, kiti ilgiau,
Bet kiekvienam po to pasaulyje šviesiau.

Laimingas žmogus, kuris turi namus,
Kuris eina į juos pabučiuoti vaikus.
Laimingas ir tas, kuris supranta vertybes
Ir nežiūri tiktai savo pilnos piniginės.

Rokas. "**Mes galime atrasti, pasiekti, sukurti, pamatyti ir išgirsti, tačiau kas iš to jei neturime su kuo pasidalinti**?"

Matas **„Vakaro pamąstymai apie laimę“**

Filosofijos konkursui „Laimingas žmogus“ 2023 metų vasario mėnuo

Paaiškinimas: konkurso tema analizuojama pasitelkiant atvirą priemonę – dienoraštį, nes toji knygutė yra saugi vieta asmeniui išreikšti tikruosius jausmus, pamąstymus, dilemas bei aptarti to gyvenimo tarpsnio aktualijas.

Brangus dienorašti,

dar viena ne itin smagi diena prabėgo planetoje Žemėje. Abu žinome, jog nuo mažumės mane auklėjamai skatino mėgautis kiekviena diena ir smulkmena, džiaugtis saulės spindulėliu ar visiškai nereikšmingu gražiu sutapimu ir jaustis dėkingam už galimybę tai patirti, nes sakydavo jie: „ne visų vaikystė tokia graži ir turtinga kaip tavo“. Tačiau laikai nepaliaujamai keičiasi, nors gal labiau bręsta mano smegenėlės. Juo labiau aš augu, vis sunkiau man sekasi atrasti kuo dar nesidžiaugiau, kas iš būtų iš tiesų vertas mano šypsnio. Šioje gamtos karalijoje kiekviena diena turėtų būti „kupina naujovių, atradimų, laimingų veidų ir juoko“, tačiau ir vėl turiu nuvilti save, o ypač tą idealistinę naivaus romantiko puselę, trokštančią estetiško ir *laimingo* gyvenimo. Žmonės išnaikino gamtą, jos vietoje išaugo betoninės pilys, jų laimingus veidus pakeitė rūpesčio dėl ateities iškreiptos grimasos, o filmuose ir animacijoje vaizduojamos draugystės, nuotykiai ir gerumo pamokos labai dažnai neatitinka realaus šių dienų pasaulio normatyvų. Ateitis ir viskas susiję su ja kaip ciunamis nušlavė dabartyje klestėjusią ir vešėjusią laimės bei džiaugsmo girią, vietoje jos palikdamas nerimo ir pykčio tundras bei plynlaukius.

Kaip matai, mano gyvenime atsirado savotiška „egzistencinė laimės krizė“… O gal visa tai tėra dviejų pusių konfliktas, pasireiškinatis per mano individualią prizmę? Jau seniai pasaulis nebėra vien tik baltas ar juodas ir anei vienas sutvėrimas nebėra absoliučiai blogas ar absoliučiai geras. Šios naujos klasikinį, nors veikiau derėtų sakyti primityvų, požiūrį paminusios ir pakeitusios tiesos mano gyvenime lengvai adaptavosi ir užsiėmė atitinkamai garbingą vietą neapibrėžtos formos teorijų ir įsitikinimų piramidėje. Deja, mano būties laimę, tarytum ranka pasiekiamą, temdo viena problema. Kaži, gal ją išsprendus aš tapsiu iš tiesų laimingas? Kaip geram samprotavimo rašiniui suformuluota mąstantį individą (t. y. mane) kankinanti problema skamba taip: „Kodėl asmuo patirią kančią, kai jo idealaus pasaulio vaizdas neatitinka realybės?“ Iš šio klausimo derėtų kelti dar svarbesnį klausimą – ką derėtų keisti? Asmens vidinį ar jį supantį išorinį pasaulį? O gal keisti reikia tik jo požiūrį? O gal laimė yra reliatyvi ir ją galima sukurti laboratorijoje atitinkamai sumaišius tam tikras chemines medžiagas? O gal aš tiesiog esu per jaunas suvokti tikrąją laimę? Ir iš viso, kas yra toji laimė?

Kuo daugiau klausimų, tuo sunkiau suvokti kaip tą laimę pasiekti. O gal jos iš viso nereikia siekti? Ji gali ateiti savaime. Tereikia sulaukti. Tačiau toks požiūris prieštarauja auklėjimui ir normai, jog viskas turi būti užsitarnauta ir užsidirbta. Kita vertus, tai yra *mano* laimė, kuri paklūsta mano taisyklėms, o ne visuomenės įstatymams ir abejotinos kokybės auklėjimo pagrindams. O gal pas mane toks metas? Na, žinai, paauglystė? Nereikia atmesti galimybės, jog visa šita mėšliava tėra mano smegenų cheminio disbalanso padarinys? Jaučiu, jog per daug nuklystu į laukus ir taip vis labiau tolstu nuo šio išsirašymo tikslo – kaip man susigrąžinti savo laimę? Ar aš pajėgsiu būti laimingas? Įstabusis gyvenimas mane privedė prie būsenos, kuomet aš klausiu: „Ar aš iš viso noriu būti laimingas?“ Tačiau imu jausti, jog visa *tai* tėra graži maskuotė *to*, kas slypi giliai mano viduje. Po šiuo žodžių kratiniu man ima ryškėti kažkoks nevisavertiškumo ir pernelyg didelių lūkesčių kompleksinis šešėlis. O gal visa tai tėra konflikto padarinys?

O kada aš paskutinį sykį jaučiausi laimingas? Kai gaivus laukų oras pripildė mano plaučius, kai širdis virpėjo iš džiaugsmo dėl gražios serialo serijos… visa tai yra poezija, o tikroji laimė ir šypsena slepiasi kažkur giliai po filosofijos ir mąstymo kauke…

Bet apie šią poeziją – kitą kartą. Manęs laukia namų darbai ir… rytojaus vargai…

SIMONA

Sveiki, aš esu Simona ir trumpas paaiškinimas apie šį piešinį. Čia pavaizduoti mano mylimi tėvai. Per vieną renginį aš pagavau šią akimirką ir labai norėjau įamžinti ne tik nuotrauka, bet ir pačios pieštų piešiniu. Šį piešinį aš su savo broliu įgyvendinome ir padovanojome per Kalėdas parodydami mūsų meile jiems.

URTĖ 16m;

Laimingiausia diena

Savo rašinį norėčiau pradėti nuo V. Krėvės apsakymo „Skerdžius“. Kol Skerdžius gyveno su žmona, tol neturto nejuto, nes abu buvo linksmi žmonės, jų laimės pavydėjo visas kaimas, o kai Lapinienė mirė, skerdžius pajuto skurdą. Dabar tik gano, anksti keliasi, kad tik greičiau išginti galėtų, valgyti užsidirbtų. Skerdžiaus santykiai su kai kuriais žmonėmis yra gana sudėtingi. Taip yra todėl, kad jis – puikus pasakotojas, bet labai myli vaikus. Jis pasakoja vaikams istorijas apie demonus, dvasias. Vaikų tėvai ant jo labai pyksta, nes vaikai vakarais net bijo laukan išeiti, „geriau teprimuštų, negu turi su šmėkla susitikti“. Lapinui patinka, kai vaikai pešasi. Ir visgi vaikams žaisliukus daro, pasakas seka. Nors jis ir linksmas, bet taip pat yra ir jautrus: iš jo šaiposi, kad jis nežino, jog žmogus turi nemirtingą sielą, šaiposi, kad nemoka katekizmo, galvoja, jog yra trys Dievai. Tačiau Lapinas dėl to nepykdavo, nes jam laimę teikdavo darnūs santykiai su aplinkiniais, bendravimas.

Laimę kiekvienas suprantame ir vertiname skirtingai, todėl sudėti jos į vienus rėmus negalime. Daugelis žmonių laimės formulės ieško daiktuose, piniguose ar kituose dalykuose. Norėčiau, pasvarstyti, ką man reiškia laimė.

Laimę aš vertinu kaip svarbiausią žmogaus pojūtį, be kurio žmogus neišgyventų ir negalėtų jaustis pilnavertis. Aš patiriu džiaugsmą, kai savo gyvenime jaučiu pusiausvyrą, kai nereikia skubėti ir galiu gyventi lėtai ir mėgautis gyvenimo skoniu. Mūsų gyvenime, kurį turime tik kartą, turėtų būti kuo daugiau teigiamų emocijų, todėl stengiuosi nešvaistyti savo laiko veltui ir džiaugtis kiekviena akimirka. Atsikėlusi ryte visada pagalvoju: „kokia graži ši diena“. Dar jai net neprasidėjus, pažvelgiu į veidrodį ir pagalvoju, kokia aš laiminga, jog aš ir mano šeima esame sveiki. Labiausiai mane džiugina ryto žvilgsnis pro langą skaisčią vasaros dieną, kai paukšteliai čiulba savo švelnią giesmelę, kai saulės spinduliai glosto man veidą. Man patinka keliauti ir mėgautis tyrąja gamta: matyti vandenyje plaukiančias įvairiaspalves žuveles, stebėti kalnus ir krintančias žvaigždeles. Taip pat jaučiuosi laiminga su šeima, mylimo žmogaus glėbyje, girdėdama mielus žodžius ir gaudama laukinių gėlių puokštę ryte. Manau, visą džiaugsmą, laimę, juoką suteikia šeima, mylimi žmonės, nes buvimas su jais suteikia ramybės ir saugumo jausmą, o tai ir yra tikroji laimė.

Kai pamąstau apie laimę, galvoje pradeda suktis šventės, nes tada susirenka visa mano šeima ir meilė liejasi per kraštus, visi šypsosi, skleidžia gerą nuotaiką, dovanoja ir gauna dovanas. Dar pamenu savo vaikystės laikotarpį, tada mane nudžiugino situacija, kai aš išmokau važiuoti dviračiu, nes įdėjau daug pastangų, net buvau praradusi viltį, tačiau nesustojau ir mėginau vis dar kartą. Pats mokymasis važiuoti mane džiugino, o kai supratau, kad man iš tikrųjų pavyko, iš laimės pravirkau ir tądien maniau galinti nuvažiuoti mylias su šiuo mažu, bet tiek daug laimės ir vilties suteikusiu dviratuku. Taigi norėčiau pabrėžti, kad laimę man suteikia įsimintini nutikimai, apie kuriuos pagalvojus net ir po daug laiko vis vien per kūną pereina šiurpuliukai.

Pabaigoje norėčiau palyginti savo ir apsakymo veikėjo Lapino laimės suvokimą. Skerdžiui daugiausiai laimės suteikdavo bendravimas ir vaikai, jam tai būdavo kaip deguonis. Pritariu šio veikėjo nuomonei, kad bendravimas su aplinkiniais tikrai pralinksmina, suteikia naujų įspūdžių ir išbandymų. Taip pat manau, kad bendravimas su vaikais yra geras pasirinkimas, nes jie tavęs neteisia, jie klauso tavo pasakų, nors jos ir išgalvotos, vaikai įsijaučia į tavo žodžius ir išgyvena kitaip nei suaugusieji. Vaikai nepavydi, nesišaipo ir nejaučia gėdos būti su skerdžiumi, kas būtų ne itin įdomu suaugusiąjam. Pavydas, pyktis ir gėda uždaro duris laimei, štai todėl skerdžiui teikė malonumą bendravimas su vaikais.

RUGILĖ (19 m.)

„Nešantys laimę“

Kartą manęs paklausei: kas yra vorai? Atsakiau, kad tai, ko bijau. Paklausei: kodėl? Juk jie tik nešantys laimę... Aš bijau drugelių. Tu klausi: kodėl? Juk jie tik maži padarėliai, stebuklingais sparnais. Atsakau, kad drugeliai tėra kirmėlės su sparnais. Prašai, kad paaiškinčiau savo baimes. Atsakau, kad tai kvaila, bet sutinku: bijau vorų, nes jie kaip žmonės užmezga tinklus, pina santykius trapius. Dažnai įskaudinę – pabėga. Jie kaip kirmėlės – pasimėgauja akimirka, galiausiai palikdami viską pūti. Tu paragavęs negali sustoti. O aš negaliu ne tik, kad nuryti, bet ir pagalvoti baisu, kad turėsiu prakąsti. Gyvenimas ne visiems gražus ir mielas. Ne visiems norisi patirti kuo daugiau, ne visi čia lieka... aš bijau. Bijau tų, nešančių laimę.

VILTĖ

Laim

Ieškodama laimės pasukau prisiminimų keliu

Prisiminimų, kuriuos aš ilgai jau stengiausi pamiršti,

Bet atsisukti atgal - nebegalėjau, likau jų apsupta.

Įsižiūrėjus į maža kruopelyte, gulinčia ant žemės, ją pakėliau.

Nustebau pamačiusi visus, ilgai jau užmirštus,

Savo vaikystės atsiminimus, tokius kaip:

Pirma diena mokykloje, pirmi draugai joje,

Pirmasis iškritęs pieninis dantukas, pirmoji perskaityta knyga.

Žiūriu aš į juos ir negaliu nustoti verkti.

Prisiminimai ir yra ta laimė, kurios aš taip stipriai ieškau .

Ir aš nebesigailėjau pasukusi šiuo, atsiminimų keliu

MARIJUS 3kl .

Koliažas "Mano laisvadienis" Žmogaus atsipalaidavimas ir gerėjimasis gamta, kvapais ir garsais.

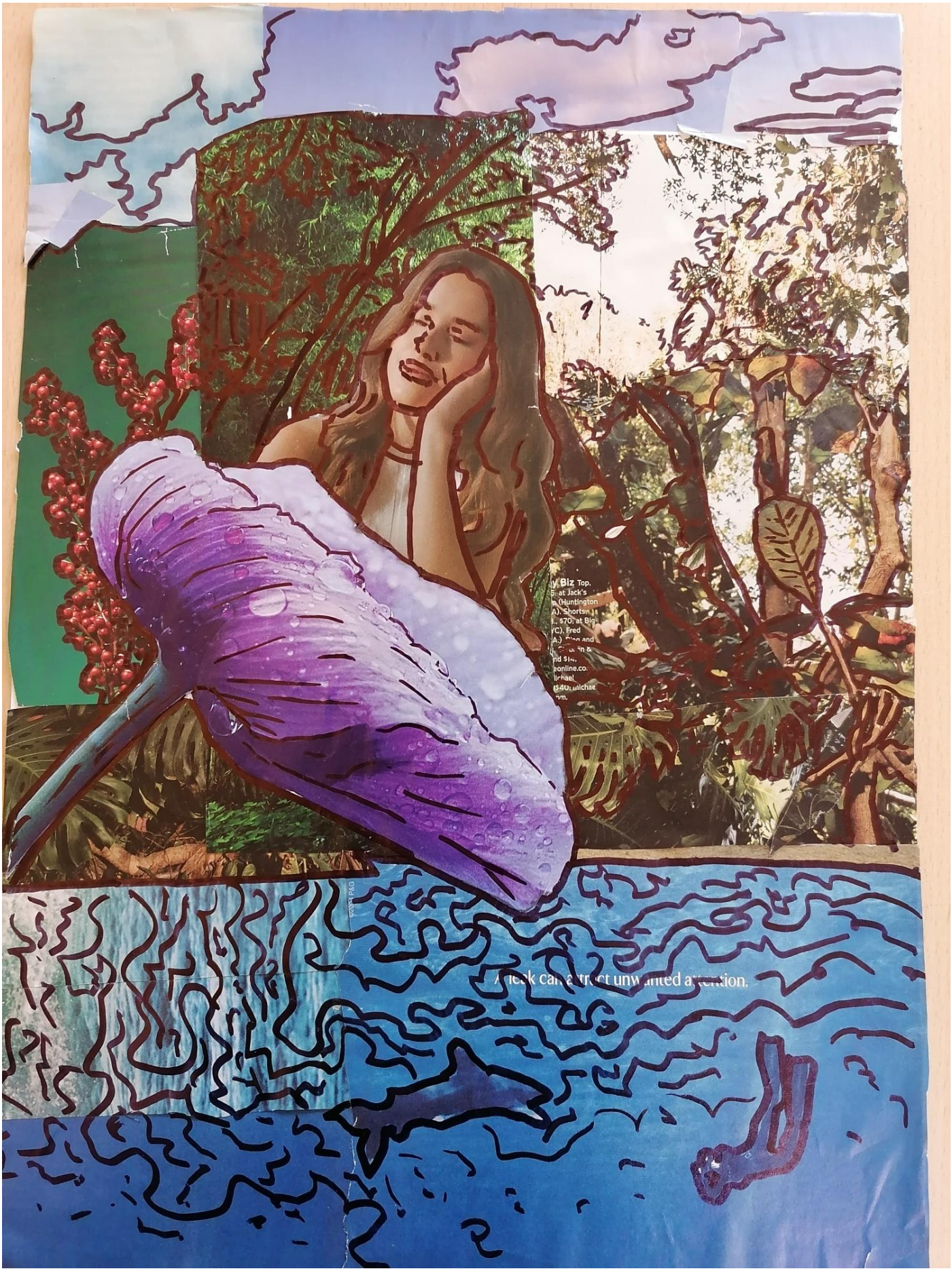

ARNAS 3 kl.

"Aš žiūriu į tave pasauli".

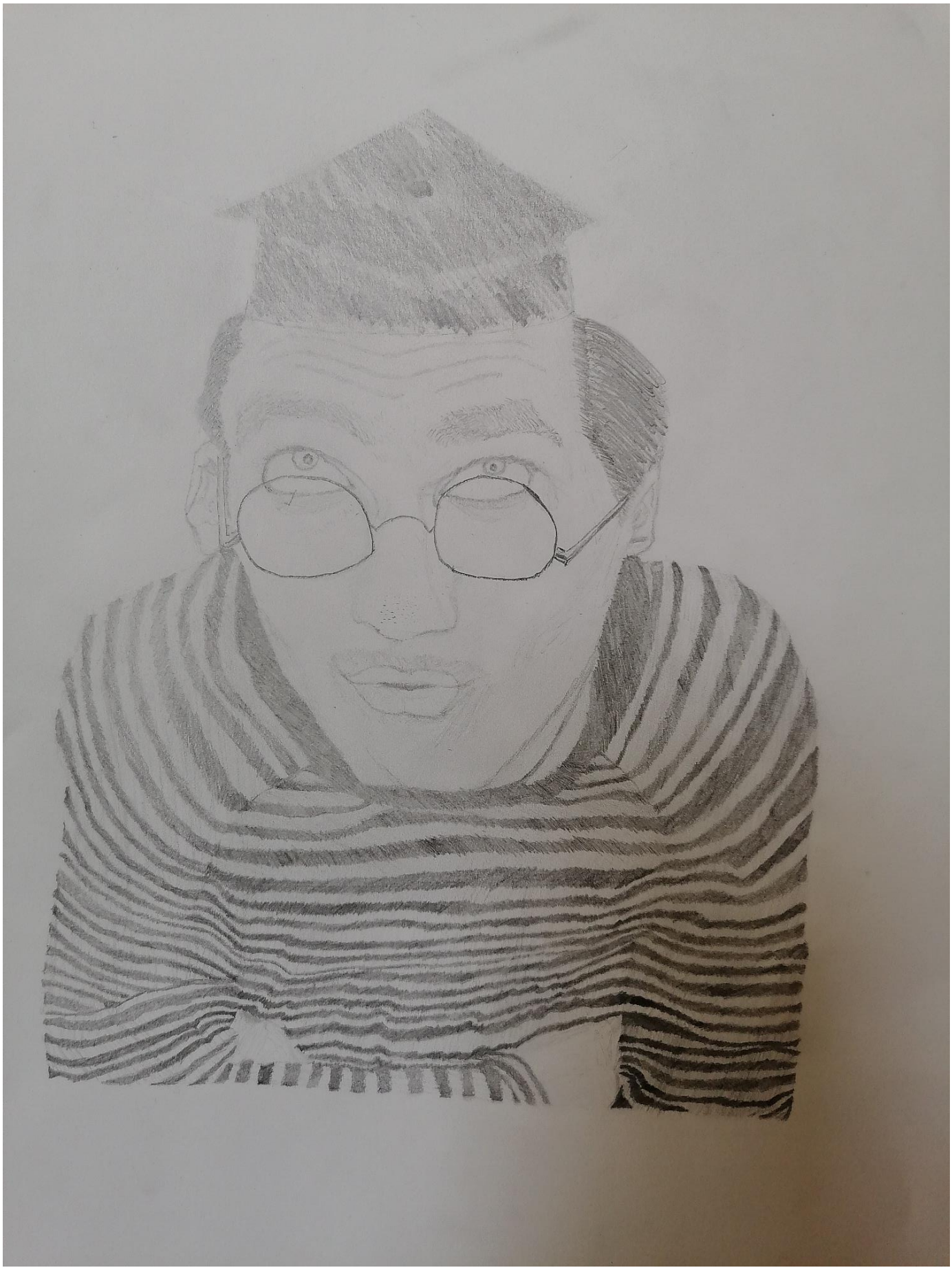

SAMANTA 1a kl.

"Muzikos terapija"

ANELĖ 1d kl.

" Pasaulis nuostabus"

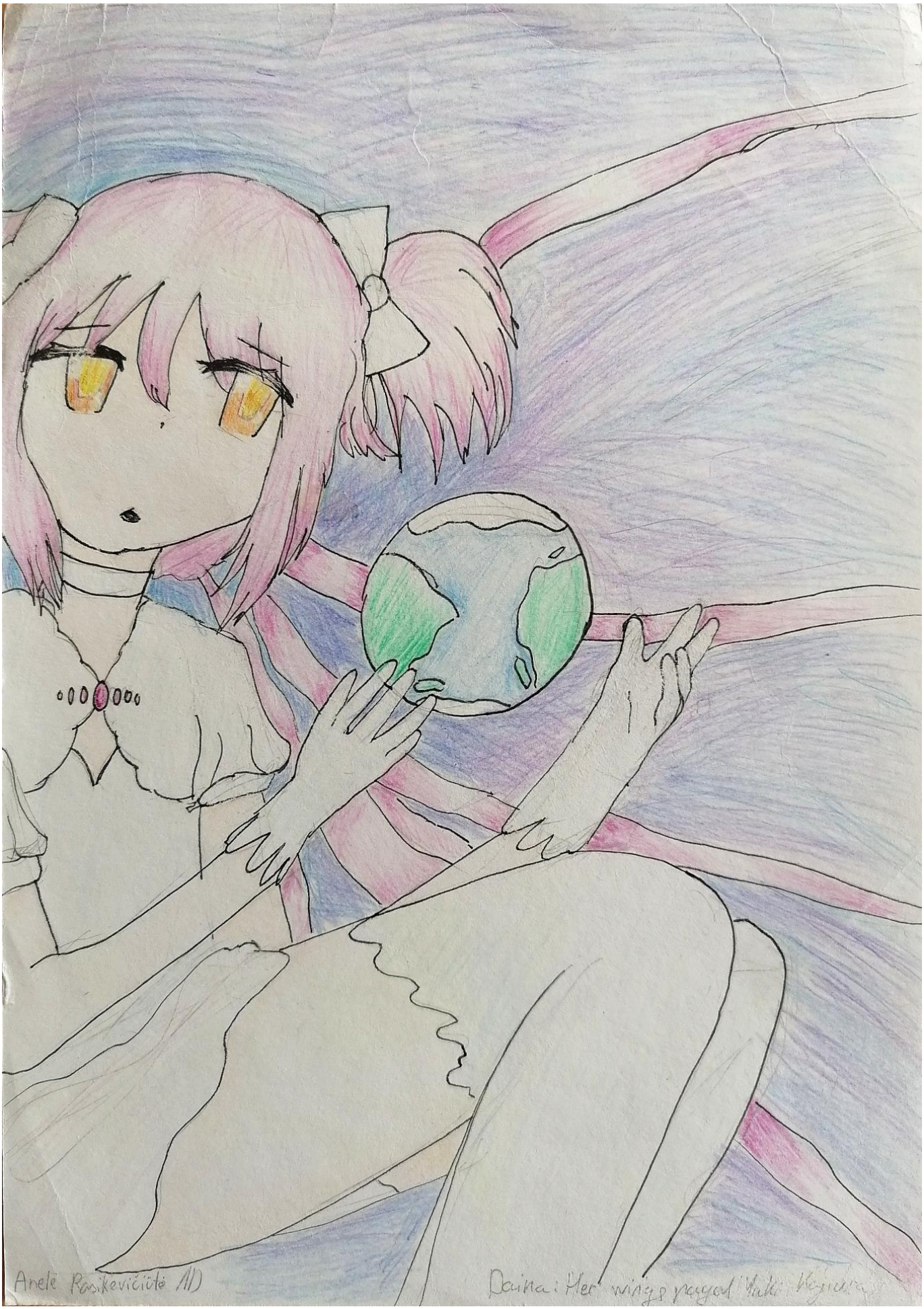

GUSTĖ

Laimė tai lyg mažas kamuoliukas, kuris slypi mumyse ir kai mes pajaučiame tą jausmą jis įsižiebia. Kaip be tamsos negali būti šviesos, taip ir laimė nėra jausmas, kurį pajuntame be liūdesio.

Džiaugsmo negalime jausti amžinai. Dažnai džiaugsmingiausios akimirkos nutinka po pačių sunkiausiu gyvenimo akimirkų. Bet laimingas žmogus supranta, kad reikia vertinti ir nemalonesnius jausmus ar gyvenimo įvykius, juk jie nesugriauna gyvenimo.

Laimę galime rasti visur. Tai - šiltas saulės spindulys šaltą žiemos dieną. Tai - paukščių čiulbesys ankstų rytą. Tai – gamtos atsibudimas ir ruošimasis pavasariui. Tai – apkabinimas iš mylimo žmogus. Tai – tikras, skambus juokas esant kartu su draugais. Ir kai suprantame, kad džiaugsmas yra aplink mus, kur tik pažiūrime, gyvenimas pasidaro malonesnis. Todėl reikia vertinti net mažus dalykus.

KAROLIS (pridedamas audio failas)

siunčiu savo pateiktį į "Laimingo Žmogaus" konkursą, mano perteikimo forma yra **fortepijoninė pjesė**, kalba apie bendrą laimingo žmogaus suvokimą ir mano patirtį kuri yra susijusi su šia tema.

Laimė - išreiškiama teigiamais jausmais, dvasine ramybe, džiaugsmu, pasitenkinimu savo gyvenimu ar tam tikra situacija. Laimė – trumpalaikė, kai patiriame džiaugsmą kuris trunka neilgai. Ilgalaikė laimė yra susijusi su gyvenimo pilnatve. Žmonės dažnai siekia laimės užsiimdami malonumą teikiančiomis veiklomis, kylant karjeros laiptais ar kuriant šeimas. Taip jie tikisi, kad šios pastangos atneš laimę. Nors ją gali būti sunku apibrėžti ar išmatuoti, daugelis žmonių siekia laimės kaip pagrindinio tikslo savo gyvenime.

Aš laimę apibūdinčiau kaip būseną, kai esu patenkintas savo gyvenimo kryptimi, kai galiu prisiminti praeities džiaugsmus, patirti džiaugsmą šiandien, o ne visuomet laukčiau laimės iš ateities, Aš tai taip pat tai sieju su asmeniniu augimu, kūrybiškumu ir savirealizacija, tai aš pasiekiu dalyvaudamas renginiuose, įvairiose veiklose. Taip darydamas aš siekiu laimės sau ir kitiems.

Aš manau kad tai yra tema, apie kurią verta daugiau galvoti, jei norime kad mūsų ir kitų gyvenimai būtų pilnavertiškesni ir laimingesni.

Aš jus palieku su savo kūriniu, kalba ir šiomis mintimis: Kai tavo pagrindiniai poreikiai yra patenkinti, mąstyti apie laimę yra sunku, tai taip pat priklauso nuo žmogaus charakterio, bet ar ne su viskuo kas pasaulį supa taip yra?

UGNĖ, 13 m. (3 kūriniai)

1. Jūros grožis

Plevėsuoja žydra jūros skraistė, siekdama plunksninius debesis. Už horizonto besileidžianti saulė nutapo viską geltonu, žėrinčiu auksu. Ir artimų medžių lapai ošia kartu su bangomis. Vanduo toks žydras kaip turkio akmuo. Pro jį įžvelgiu dugną puošiantį žvyrą. Jis šiurkštus ir jame krištolinis smėlis atrodo lyg deimanto šukės. Jūros gelmės be galo gražios. Mielai jose apsilankyčiau ir pamatyčiau, kokie lobiai ten slepiasi. Ant vandens paviršiaus tolumoje plūduriuoja didingi laivai. Įdomu, kur jie keliauja? O kopose žila žolė dreba, kai ją paglosto vėjas. Kranto smėlis lyg antklodė dengia mano rankas. Ant kranto žiba akmenys, kai juos paliečia šviesa. Noriu likti čia amžinai. Nuo visko pabėgti būtų taip malonu. Galėčiau ramiai sau klaidžioti visą vakarą. Šis malonus sapnas apkloja mane komfortu. Tačiau grįžusi į realybę suprantu, jog gyvenimas yra lyg jūros grožis.

2. Vasara

Šiltas vėjas lekia per laukus ir atneša gaivų jūros kvapą. Lapų ošimas ramina. O nykstanti saulės šviesa atskleidžia naktinio dangaus grožį. Blyškus mėnuo šviečia lyg perlas padangėje. Degantis laužas apšviečia draugų veidus ir jų blizgančias akis. Garsus juokas keliauja per aplinką. Gatvėse girdžiu lekiančias mašinas ir muziką. Matau besišypsančius žmones. Sklindanti laimė tikrai sukelia džiaugsmą. Nostalgijos jausmas stiprus. Išblukusios šypsenos randasi sapnuose. Aš pasiilgau nuotykių, kuriuos patyriu per Vasarą. Pasiilgau tos ramybės, kuri būna tik dabar. Žinau, jog visa ši laimė tuoj dings. Vasara nesitęsia amžinai. Bet tepasidžiaugiu šiuo momentu, kol ji žydi man prieš akis. Tepajaučiu nuoširdžią šilumą. Ir mano širdis apsalo.

3. Jūros ramybė

Atkeliaujantis vasaros vakaras įspėja, jog artėja naktis. Tai mane džiugina, nes žinau, kad dabar puikus laikas nukeliauti į mėgstamiausią vietą. Per blyškias šviesas skrieju paplūdimio link. Danguje maišosi geltoni ir mėlyni ruožai, o ryškus mėnulis skleidžia sidabro lašus. Pagaliau, atkeliavusi prie pilko smėlio karalystės, jaučiuosi saugiai. Jūra tamsi ir šalta. Įmerkiu ranką į rašalo pavidalo vandenį ir ji tampa ledinė. Juoda jūros puta nuplauna visą stresą ir baimę, kurią su savimi nešiojuosi labai ilgai. Bangos nuridena visas sukauptas emocijas ir pagaliau manyje tuštuma. Atsisėdu ant smėlio ir stebiu, kaip ošia jūros bangos. Jos silpsta ir nesuspėja nusinešti susikaupusio smėlio atgal į jūrą, todėl ir egzistuoja šis paplūdimys. Ant kranto guli baltos kriauklės ir susidaro įspūdis, jog joms prie jūros gyventi patogu. Kopose slepiasi daug augalijos – ten galima pasislėpti nuo visko ir pabūti ramybėje. Mane ir vėl traukia jūra. Priartėju prie šalto vandens ir jį stebiu. Jame atsispindi visos galaktikos žvaigždynai ir perlinis mėnulis. Norėčiau perplaukti tirštą dangų, paliesti tolimas krištolines žvaigždes. Bet tai neįmanoma. Todėl kol kas galiu plūduriuoti vandenyje ir stebėti, kur jūra mane nuplukdys. Čia taip ramu ir gera... Tegul jūra mane neša tolyn.

URTĖ, 9 klasė. Eilėraščių ciklas „LAIMĖ, kvepianti kava“

Pavasario kava

Pavasario kava
Man geltonais narcizais kvepia.
Saulės bučiniu, šilto lietaus lašu,
Kregždučių pulkais
Ir beriamu į žemę grūdu,
Gimtais ūkanotais namais
Ir gandro dar nesulopytu lizdu...

Pavasario kava
Tarsi velykinis margutis –
Ryški, spalvota ir labai gardi.
Tokios kavos aš kiekvienam linkiu
Ankstyvą rytą –
Šiltos, šviesios ir skaisčiai mėlynos
Tarsi dangus.

Vasaros kava

Rytas.
Saulė.
Ir kava.
Nori,
Dar įpilsiu pieno?
Bet aš pieno neturiu –
Debesį pagausiu vieną!
Cukraus reikia?
Pamiršau
Parsinešt iš parduotuvės...
Tai todėl
Įdėsiu Tau
Blynų kvapo
Iš keptuvės...

Vasaros kava gardi –

Kvepia rožėm ir lelijom.
Paragauti jos turi
Saulei tekant, lietui lyjant.

Rudeninė kava

Puodely kavos
Pilna saulės šviesos.
Ir geriu
Aš tą saulės nektarą...
Rudens dargana
Plėšia medžių lapus
Ir nurengia geltoną klevą...
Bet nerūpi man tai –
Puodelis pilnas šviesos –
Kava rudeninė
Išeinančią saulę atstos.

Žiemos kava

Melsvam kavos puodely
Šoka pūga fokstrotą,
Aistringai glaudžias snaigės,
Varvekliai kelia puotą...

Melsvam kavos puodely
Šalčio karpyti raštai,
Stiklinė gruodžio upė,
Vėjo sūpynių spąstai...

Melsvam kavos puodely
Sutemos šviesiai alyvinės,
Ryškūs žvaigždžių sietynai,
Mėnulio didelis blynas...

Melsvam kavos puodely
Krištolas – ne kava...
Net jeigu ir praaušo – sušildys,
Tereikia mėgautis ja...

Sekmadienio kava

Kava, cinamonas ir obuolių pyragas...
Dar mandarinai lėkštėje.
Toks rytas būna tik pas mamą –
Sekmadienis, mes, lova ir – kava!

O tėtis šypsosi lyg pinigėlį radęs
Ir uodžia rytą, perlietą kava.
Todėl sekmadienio kava skaniausia būna
Dar lovoje su pyragu ir mandarinais lėkštėje...

Elinga, „Minties“ gimnazija, 4a klasė

Konsultavo mokytoja Emilija Gedraitienė

IŠ NAKTIES TAMSOS Į ŠVIESĄ

Nedelsdama įsiveržia naktis,

Tokia šalta, vargu, ar ji man artima,

Pakyla vėjas lyg pamišęs,

Įsiutęs neša jis manas mintis

Staiga jaučiu, kaip apgaubia mane

Tarsi skliautu. Kažkas. Galbūt nežinomybė?!

Imu bijoti - ne niūrios juodybės,

Imu bijoti prarasti savąją esybę...

Nepasiduodu. Keliauju aš, klajoklė, su dvelksmu

Tolyn ir tik tolyn. Ir štai! Likimas džiugina mane,

Jis skiria tik ryškiausias žvaigždeles

Akimirka prabėga – šviesa įbėga,

Ima švisti skaistūs žiburiai,

O aš grįžtu į rožinę realybę.

GABRIELĖ (11KL)

Laimė- turėti draugą, tą vienintelį, kuris supras tave nė žodžio neištarus, kuris namus atstos ir švelniu prisilietimu paguos.

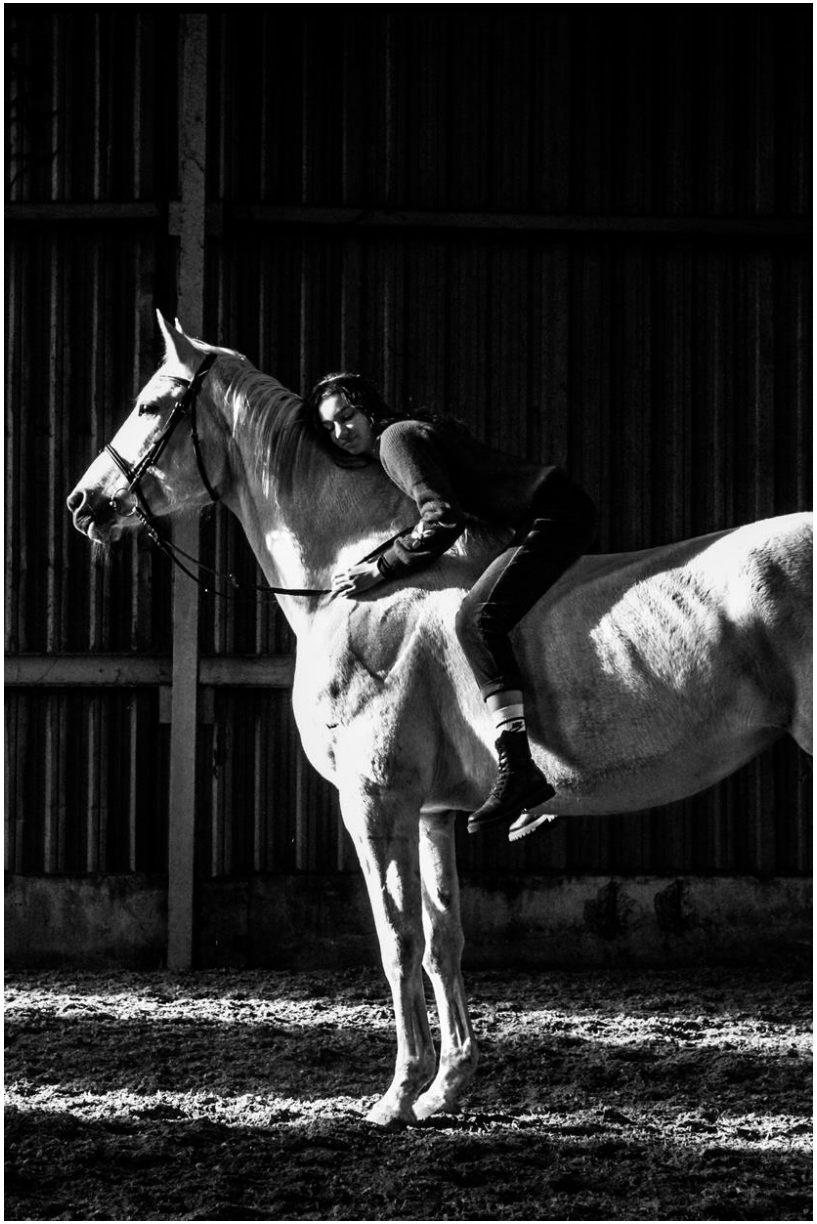

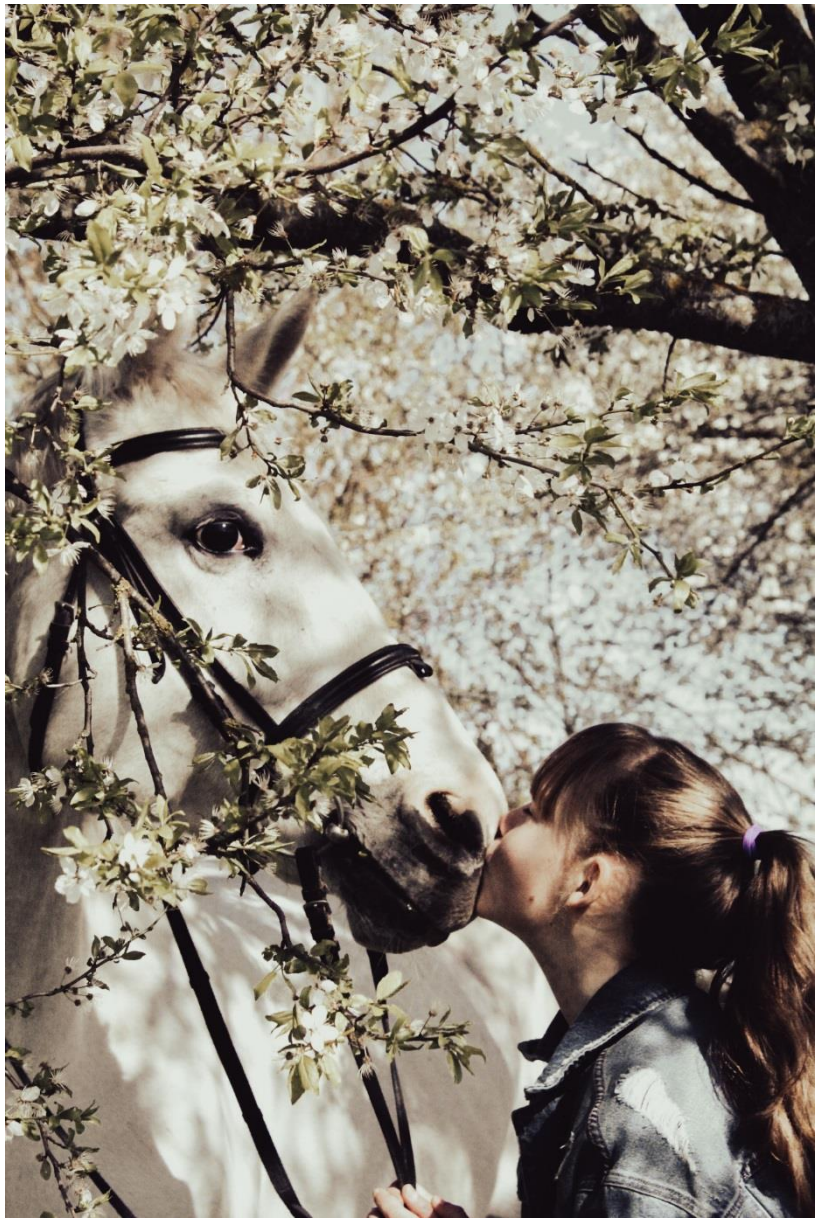

Klaidas, 11kl.

Laimė - tai emocija

Ši nuotrauka primena emociją kurią patyriau laimėdamas šią taurę.

Noras ką noras pasiekti visada turi vesti į priekį.

Kamilė, 12kl

Man laimė yra gyvūnai, tie linksmi pėdučių žingsniai ir uogedos švystelėjimai į skirtingas puses kai grįžti namo yra žodžiais neapibūdinamas jausmas.❤️

NEDAS, 11 KL.

Šiuo gyvenimo tarpsniu man laimė yra dviračių sportas. Šį džiaugsmą aš suvokiu, kai važinėju dviračiu, o dar daugiau džiaugsmo gaunu darydamas kažką baisaus arba kai aš rizikuoju šokdamas kokį nors šuolį ar net darant su dviračiu triuką, tai dviratis man duoda daugiausiai džiaugsmo ir laimės

Mindaugas 11kl

Laimė yra tos akimirkos, kai po ilgo laiko pagaliau vėl nuvažiuoji prie jūros. Tas jausmas, kai po ilgo laiko pagaliau įmerki pirštus į mėlyną vandenį ir supranti kad niekur kitur nesijauti toks gyvas. Man laimė yra jūra. Ji neturi krantų. Ir kai pagaliau pasiduodi bangoms ir apakintas laimės žvelgi į tolį, supranti kad ji nesibaigia už horizonto. Tai nuostabus jausmas…

MIGLĖ, 17 m.

MEDA

Laimė

Ar kada nors susimąstėte kas yra laimė? Manau, jog šį klausimą mes visi esame apgalvoję ne vieną kartą, nes laimė tai - gyvenimo šviesa, kuri palaiko pozityvų galvojimą ir sveiką žmogaus būklę. Ar mes iš tikrųjų mokame būti laimingais? Pabandykite pagalvoti apie tokią situaciją. Yra du žmonės, vienas turi dvi poras batų, kitas dvidešimt. Manau paklausus, kuris bus laimingesnis gaudamas naują porą batų, jūs atsakysite, kad tas, kuris turi tik dvi poras. Tačiau mes niekados nežinosime, kaip žmogus jaučiasi dėl gautų dalykų jo gerai nepažindami.

Visi žmonės turi skirtingus laimės šaltinius. Tai gali būti artimieji, prie kurių mūsų širdis sušyla lyg prie židinio, ar kūryba, kuri atskleidžia autoriaus jausmus ir vidinį grožį. Pradedant nuo pat vaikystės mes esame mokami kaip būti laimingais ir susirasti tai, kas mus pradžiugina. Tai gali būti mažiausias dalykas, kaip numesta kreida ant šaligatvio. Mes ją vis tiek būtume pasiėmė, nupiešę kokią saulę ir nuliūdę, kai užliejo lietus ant mūsų sunkaus darbo. Tačiau bėgant laikui mes pradedame formuoti savo nuomones. Tai yra svarbu, nes aplinkinių žodžiai ar veiksmai paveikia mūsų elgesį, kaip kempinė sugerianti kiekvieno žmogaus žingsnį. Tai yra didelis laimės veiksnys, nes be artimųjų mes negalėtume patenkinti savo socialinių poreikių. Jeigu tavo bičiulis pasijaučia negerai ar net liūdnai, mes žiūrime į jį kaip į veidrodį ir matome, kad mes jaučiame pareigą padėti, kad pasijustų geriau. Todėl mes bandome viską: kalbėtis, prajuokinti, nes matant jų šypseną mūsų emocijos tampa pozityvios.

Gali visada iškilti problemų kai mes pradedame vertinti materialinius dalykus labiau nei psichologinius. Tai - pinigai, daiktai ar nekilnojamas turtas. Dažnai girdime tokį klausimą: „Ar nori būti turtingas ir neturėti draugų, ar turėti daug ištikimų draugų ir būti neturtingu“. Dažnai pasirenkama turtingo gyvenimo kryptis. Dėl to dažnai jauni žmonės būna nelaimingi ar net juokauja apie savo rimtas problemas. Socialiniuose tinkluose žmonės dalinasi turimu turtu, o ne džiaugsmą turėdami artimus, mylimus žmones. Tai įrodo, kad reikėtų išmokti vertinti artimus žmones, nes kiti dalykai ne visada liks mūsų gyvenime ir nesuteikia tiek džiaugsmo ir laimės.

Taigi laimingas žmogus yra tas, kuris rūpinasi savimi ir artimaisiais. Kuris supranta, kad mažiausia vertė gali turėti didžiausią reikšmę mūsų gyvenime kaip apyrankė nuo mamos, kurią mes nešiosime kiekvieną dieną. Nes daiktas, tai medžiaga kurią žmogus tau nupirko ar sukūrė galvodamas apie tave.